

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 798/2020
03.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драган Милетић, адвокат из ..., против тужене ОШ „Петар Тасић“ из Лесковца, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2879/2019 од 22.10.2019. године, у седници већа одржаној 03.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2879/2019 од 22.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2879/2019 од 22.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 972/17 од 02.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је примарни тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд обавезе тужену да јој на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015, 2016. и 2017. годину и на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од септембра 2014. године до јула 2017.године, исплати новчане износе са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд обавезе туженог да са тужиљом закључи анекс уговора о раду којим се тужиљи признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, а накнада трошкова за исхрану у току рада изражава се у новчаном износу почев од дана подношења тужбе, те уколико тужена не закључи анекс уговора о раду са тужиљом, да се ова пресуда има сматрати правним основом за утврђивање накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и њихову исплату тужиљи почев од дана подношења тужбе и изражавања накнаде трошкова за исхрану у току рада у новчаном износу у исплатним листовима. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2879/2019 од 22.10.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 972/17 од 02.07.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11,87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној у смислу цитиране законске одредбе.

Предмет тражене правне заштите у овој правној ствари је исплата неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015, 2016. и 2017. годину и накнада трошкова за исхрану у току рада за период од септембра 2014. године до јула 2017.године, које накнаде су тужилји исплаћиване кроз плату, сходно одредби члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/2001...21/2016). О тужбеном захтеву тужиље нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права која је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоврсним захтевима тужилаца, због чега не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе уједначавања судске праксе нити новог тумачења права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужиља је тужбу ради накнаде штете поднела суду 14.12.2017. године а вредност предмета спора је 386.195,56 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном захтеву у ком вредност предмета спора очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић